

Jutranja pesem

ASTA SE VZBUDI IZ SANJ:
DOBRI BOG, OJ DOBER DAN!

DRUGA ROŽA — ROŽA SMEHA,
MLADI DUŠICI UTEHA.

V JUTRO GREDO MISLI BELE,
V ROŽAH TREH SO ZACVETELE.

TRETJA ROŽA JE LJUBEČA,
ČEZ VSO PLAN DRHTI GOREČA.

PRVA ROŽA — ROŽA SREČE,
V ZLATI LUČI SE LESKEČE.

ASTA GLEDA V SONČNO STRAN:
LEPI SVET, OJ DOBER DAN!

Asla kot gospa

JAZ SEM GOSPA, KER VLEČKO IMAM,
PISAN KLOBUČEK, V NJEM PA TRAKOVE;
JAZ SEM GOSPA, KER NEMŠKO ŽE ZNAM,
VEM, KAK GOSPE DRŽIJO NOSOVE.

JAZ SEM GOSPA, TRI PUNČKE IMAM:
DUŠA IN NUŠA, A TRETJA DESANKA;
JAZ SEM GOSPA, REKÓ MI »MADAM«,
MARJAN ZA MANO GRE BREZ PRESTANKA.

MOJ PA MOŽIČEK LE NAKUPUJE,
VSE SLADKARIJE Z MANO DELI;
JAZ SEM GOSPA, KER HODIM NA TUJE —
Z OČKOM V NEDELJO DO ČRNE VASI.

Angelčkov božični doživljaj

Meni pravijo Tipsi in sem angelček. Ko bi ne imel dveh rožastih peruti, bi mi tega nihče ne verjel, ker sem strašno poreden. Naj se zgodi kar koli, zmeraj sem jaz kriv. Nekoč je angel, ki prižiga zvečer sveče, eno pozabil prižgati. In brž so vsi kričali: »To je bil gotovo Tipsi!« Drugič je ušlo nekaj ovenčkov in so se izprehajali po nebu, ko bi morali biti v hlevu. Sveti Peter me je poklical in godrnjal: »Zakaj si izpustil ovne?« To je strašno, ker jih sploh nisem izpustil. Samo hlevska vrata sem zaprl, da niso mogli noter. In zaradi tega nisem

zvečer dobil močnate jedi. Ampak to, kar se mi je zgodilo zdaj, je višek vsega. V domačem zaporu sem in da mi ne bo dolgčas, vam bom ves dogodek popisal.

Bilo je pred božičem in imeli smo dela čez glavo. Otroci si želijo toliko reči, da se nam kar po glavi vrti. In pri tem morajo pomagati vsi angeli, tudi jaz. To pot sem pomagal zavijati punčke. Nenadno sem se moral zasmejati: ena izmed punčk je bila docela taka kakor jaz, samo peruti ni imela.

In zdajci mi je šinila misel v glavo: božič v nebesih sem že poznal. Zakaj bi ne pogledal, kako je o božiču na zemlji!? Ko se je angel, ki je tudi zavijal punčke, za nekaj časa odstranil,

vesce in slaščice na njem. Pokusil sem to in ono. Najbolj visoko so visele češnje iz marcipana; hotel sem si jih natrgati, drevesce je omahnilo in padlo na tla. Vsa rodbina je prihitela v sobo. Kaj naj bi bil počel? Naglo kakor blisk sem slekel obleko, zamahal s perutmi in zletel skozi okno. Slišal sem še, kako je Anica klicala: »Moja punčka! Moja punčka mi je zbežala!« Toda to me ni moglo več zadržati.

Ko sem priletel v nebesa, je vse kričalo name. In zdaj sem zaprt in moram trikrat napisati: »Angelček mora biti priden!« Toda rajši sem opisal ves ta dogodek in ga poslal vam, da ga bo lahko prečitela mala Anica in vedela, zakaj ji je prav za prav odletela punčka!

sem brž slekel punčki modro svilen obleko in sem sam zlezel vanjo. Peruti sem stlačil v rokave. Potem sem legel v škatlo in nisem dihal. Drugi angelček ni ničesar opazil. Zakril me je z lesno volno in svilenim papirjem ter poklopil s pokrovom.

Potem se je začelo metanje in trenenje. Jezušček je vozil darila z ekspresnim letalom. Nenadoma je škatla mirno obležala. Slišal sem šepetanje, potem otroški glas, ki je pel božično pesem. Majhna deklica me je vsa vesela gledala in vzklikala: »Punčka! tako lepa punčka! Mama, poglej, kaj mi je Jezušček prinesel! Ali ni to kakor angelček?« Malone sem rekel: »Saj sem vendar res angelček!«, toda zavedel sem se še o pravem času. Deklici je bilo ime Anica. Ni se me upala vzeti iz škatle; ko pa je vsa rodbina zapustila sobo in odšla k večerji, sem sam zlezel ven. Vse sem si ogledal. Najbolj mi je ugajalo božično dre-

